

Arrest

nr. 343 570 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Paulus Beyestraat 39/K5
2100 DEURNE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. BOUZERDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 februari 2024 de Schengenzone binnen samen haar moeder, F.A. Zij waren beiden in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Op 18 maart 2024 legde verzoekster een aankomstverklaring af.

1.2. Op 17 mei 2024 diende verzoekster een eerste aanvraag gezinshereniging in conform artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is haar in België verblijvende Nederlandse schoonzus.

1.3. Op 25 november 2024 trof de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 19 december 2024 diende verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging in conform artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar Nederlandse schoonzus.

1.5. Op 3 januari 2025 trof de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In deze akte kan worden gelezen dat verzoekster geen enkele termijn toegekend krijgt om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 3 januari 2025 legde verweerder een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duurtijd van twee jaar op.

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [E.B.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]1994

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam op 15.02.2024 de Schengenzone binnen samen haar moeder, de genaamde [F.A.] [...]. Zij waren beide in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Bij hun visumaanvraag werd als doel van de reis werd “familiaal” vermeld en als garant/gastheer, ene [M.A.] uit Haarlem (Nederland). De visa van betrokkene en haar moeder waren geldig van 10.02.2024 tot 25.05.2024 voor een maximum duur van 90 dagen op het Schengen grondgebied. Op 18.03.2024 deden betrokkene en haar moeder een aankomstverklaring in Grimbergen, waarbij hen tot uiterlijk 14.05.2024 verblijf op het grondgebied werd toegestaan. Noch betrokkene, noch haar moeder keerden terug naar Marokko, maar dienden op 27.05.2024 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van de Nederlandse onderdane [E.B.H.] [...]. Betrokkenes moeder in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, betrokkene in toepassing van van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden geweigerd op 25.11.2024, beslissingen die op 27.11.2024 aan betrokkenen werden betekend. Betrokkenes aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat betrokkene op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging niet in het bezit was van een geldig inreisvisum of een ander document dat bewijst dat zij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf. Deze weigering (bijlage 20) werd met een bevel om het grondgebied te verlaten op 27.11.2024 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet tegen deze weigeringsbeslissing in beroep te gaan zodat zij in de wettigheid van deze weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten berustte, om nadien al op 19.12.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij hetzelfde paspoort zonder geldig inreisvisum of inreisstempel voor te leggen. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder (die voorlopig in het bezit is van een attest van immatriculatie), noch van haar broer en schoonzus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

“Schending van artikel 74/11 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 EVRM”.

Zij betoogt als volgt:

“De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt: (...)

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een eerder bevel niet heeft nageleefd of wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend is geworden.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekster misbruik zou maken van art. 47 Vw en de bijlage 13 septies ter staving van de opgelegde termijn van 2 jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 1 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de nieuwe verblijfsaanvraag van verzoekster waaraan geen enkele context wordt gegeven.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit het feit dat verzoekster een tweede verblijfsaanvraag doet zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van verzoeker.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

- geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 2 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing het illegaal verblijf zonder enige nuance aan te brengen.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door het verloop van tijd in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen.

- een inreisverbod met een duurtijd van 2 jaar.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 2 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoekster en de bijlage 13 septies. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoeksters specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van drie jaar; Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk Termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar de verblijfshistoriek van verzoekster, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoekster aangeduid te worden waarom die 2 jaar werden opgelegd.

Dit is geen ernstige motivering.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er geen rekening gehouden is met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op haar gezins- en familielevens.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster op:

"Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM."

Zij betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene

ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

Eerste onderdeel

In casu.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Het is onredelijk te verwachten dat verzoekster alleen zonder haar gezinsleden naar Marokko dient terug te keren.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verweerder zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een inreisverbod met een duurtijd van 2 jaar op te leggen.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.3. Gezien hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is

toegestaan. Dit kan worden gelezen in de in punt 1.5. vermelde bijlage 20 (en dus niet in een bijlage 13septies zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt in haar verzoekschrift). In dit geval rust op verweerder de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872), dit voor maximum drie jaar. Er is dus in dit geval, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, geen discretionaire bevoegdheid voor verweerder om al dan niet een inreisverbod op te leggen, maar wel een verplichting. Verweerder moet dus niet bijkomend motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt. Hij moet in dit verband ook niet motiveren waarom de belangen van de Belgische staat doorwegen op de belangen van verzoekster.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder wel om in het bestreden inreisverbod ook tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Hierbij moet hij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De bestreden beslissing duidt in casu afdoende waarom een inreisverbod wordt opgelegd van twee jaar, waarbij verweerder ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval. Hij moet daarbij niet nog bijkomend duiden waarom hij geen inreisverbod van minder dan twee jaar oplegt.

Verzoekster maakt gewag van een “*stereotiepe motivering*” maar de Raad ziet niet in waarom dit het geval is, aangezien er rekening wordt gehouden met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster toont voorts niet aan dat zij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven. Deze wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar persoonlijke specifieke omstandigheden en enkel haar verblijfshistoriek en dus haar “*verleden*” weergeeft, zonder enige “*context*”. Op grond hiervan komt ze tot de conclusie dat de bestreden beslissing een “*automatisme*” hanteert door een termijn van 2 jaar op te leggen.

2.7. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. De bestreden beslissing geeft een overzicht van haar verblijfsaanvragen, die uiteraard haar verleden weerspiegelen, maar ook haar persoonlijke omstandigheden, en trekt hieruit de conclusie dat er sprake is van misbruik van de procedure inzake artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat ze zich niet beperkt tot de weergave van verzoeksters verblijfshistoriek, ze houdt ook rekening met artikel 8 van het EVRM, waarbij de persoonlijke omstandigheden van verzoekster worden betrokken. Ook motiveert verweerder vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM en stelt hij dat er geen elementen zijn die verzoeksters zaak kenmerken om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.8. Verzoekster toont nergens concreet aan dat de afwegingen van verweerder inzake haar persoonlijke omstandigheden om samen met een verwijzing naar het belang van immigratiecontrole te komen tot een inreisverbod van twee jaar, juridisch dan wel feitelijk foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of

disproportioneel zijn. Verzoekster betoogt dan wel dat er “*geen enkele context*” wordt gegeven aan de opgesomde verblijfsaanvragen, dat haar illegaal verblijf “*zonder enige nuance*” wordt vermeld, en dat er geen rekening wordt gehouden met de “*elementen décharge*”, maar ze duidt nergens concreet welke “*context*”, “*nuance*” of elementen à décharge ze dan wel mist in de bestreden beslissing waardoor verweerder geen rekening hield met haar persoonlijke omstandigheden of waardoor deze onterecht tot de conclusie kwam dat er sprake is van proceduremisbruik. Het volstaat te dezen niet de overtuiging te ventileren dat de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur alsook artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

2.9. Voor wat betreft verweerders afwegingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan verzoekster manifest niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder een louter theoretische invulling geeft aan voormelde bepaling. Het is duidelijk dat verweerder met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangeeft dat gezinsbanden tussen meerderjarige personen, wat inherent van toepassing is op de band tussen verzoekster en haar Nederlandse schoonzus alsook haar moeder, slechts onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM als er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die de normale affectieve banden overstijgen, quod non in casu. Verweerder geeft ook aan dat verzoekster via moderne communicatie-middelen in contact kan blijven met haar familieleden in België die haar eveneens in Marokko kunnen komen bezoeken. Verzoekster gaat totaal niet in concreto in op deze afwegingen. Nergens geeft zij concreet aan dat er wel degelijk sprake is van elementen van afhankelijkheid die verweerder over het hoofd gezien heeft. Het volstaat te dezen niet om louter te poneren dat “*Het onredelijk [is] te verwachten dat verzoekster alleen zonder haar gezinsleden naar Marokko dient terug te keren.*” De bestreden beslissing vormt verder geen beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht maar een beslissing tot weigering van een eerste toelating tot verblijf. Daargelaten de vaststelling dat zij geen beschermens-waardig gezinsleven aantoont met haar schoonzus en moeder in België, kan verzoekster derhalve alleszins niet dienstig gewag maken van een inmenging van de overheid in haar gezinsleven die strijdig is met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.10. De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is of strijdig is met artikel 8 EVRM of met de in de middelen opgesomde beginselen van behoorlijk bestuur. De theoretische beschouwingen over deze beginselen en over de formele motiveringsplicht alsook de veelvuldig geuite overtuiging over de bestreden beslissing dat ze niet deugt, kunnen niet leiden tot een ander oordeel. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters eenvoudige verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet gevolgd door de meldingen dat deze bepaling een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn en dat de bestreden beslissing met deze wetsbepaling in strijd is door geen rekening te houden “*met de specifieke omstandigheden*” die echter niet nader worden toegelicht.

Derhalve zijn beide middelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA